

Migrácia ako nástroj upevnenia moci

Migrácia – dobrovoľná, podporovaná aj nútená – bola v dejinách opakovane využívaná ako nástroj politickej moci. Štáty a ríše ňou menili demografickú štruktúru území, oslabovali odpor, upevňovali kontrolu a vytvárali nové lojálne vrstvy obyvateľstva. Tento prístup sa objavuje naprieč civilizáciami a ideológiami.

1. Základné princípy

Migrácia slúži na upevnenie moci niekoľkými navzájom sa prelínajúcimi spôsobmi:

- Demografická zmena a osídľovanie – prenesenie lojálneho obyvateľstva (vlastného etnika, veteránov, kolonistov) do dobytých alebo nestabilných oblastí s cieľom vytvoriť „vankúš“ lojality a zmeniť etnickú rovnováhu.
- Nútené deportácie a rozptýlenie – odstránenie potenciálne nelojálnych skupín (elít, celých národov) z ich domovín, čím sa rozbíja ich sociálna súdržnosť, politická organizácia a schopnosť odporu.
- Rozdeľuj a panuj – importovanie cudzej pracovnej sily alebo etnických skupín, ktoré vytvárajú nové sociálne vrstvy a bránia jednotnému odporu pôvodného obyvateľstva.
- Kontrola bez politických práv – využívanie dočasnej alebo obmedzenej migrácie (pracovníci bez občianstva a volebných práv) na získanie ekonomického prospechu bez rozšírenia politickej moci medzi novými príchodcami.
- Geopolitický nátlak – zámerne riadené migračné toky ako nástroj hybridnej vojny alebo vydierania susedných štátov.
- Dlhodobá stabilizácia moci – zmena voličskej alebo sociálnej štruktúry, ktorá v budúcnosti prospieva určitým politickým silám.

Tieto princípy sa v praxi často kombinujú. Cieľom nie je vždy len ekonomický prospech, ale predovšetkým politická kontrola nad územím a obyvateľstvom.

2. Konkrétne príklady z minulosti

2.1. Starovek

2.1.1. Asýrska ríša (10.–7. storočie pred n. l.)

Systematicky deportovala stovky tisíc ľudí z dobytých území. Elity a remeselníkov odvádzala do iných provincií alebo do centra ríše a na ich miesto privádzala obyvateľov z iných krajín. Cieľom bolo rozbiť miestne identity, zabrániť povstaniam a zabezpečiť pracovnú silu. Najznámejším príkladom je deportácia Izraelitov po páde Severného kráľovstva (722 pred n. l.).

Neoasýrska ríša (od 10. do 7. storočia pred n. l.) systematicky vykonávala masové deportácie. Odhaduje sa, že počas približne 250 rokov presídlili okolo 4,4 milióna ľudí.

Po dobytí územia odvedli elity, remeselníkov a časť obyvateľstva do iných provincií (alebo do centra ríše) a na ich miesto priviedli ľudí z iných dobytých krajín. Cieľom bolo:

- rozbiť miestne identity a možnosti povstania,

- zabezpečiť lojalitu („urobiť z nich Asýrčanov“),
- získať pracovnú silu pre poľnohospodárstvo a stavby,
- stabilizovať nové provincie.

Najznámejším príkladom je deportácia Izraelitov po páde Severného kráľovstva (722 pred n. l.) – vznik „stratených kmeňov Izraela“. Podobnú politiku neskôr používali aj Babylončania.

2.1.2. Mongolská ríša (Čingischán a jeho nástupcovia)

Mongoli (najmä za Čingischána a jeho nástupcov) praktizovali riadené presídľovanie obyvateľstva ako dôležitý nástroj kontroly a budovania ríše. Historici (napríklad Thomas T. Allsen) to opisujú ako kombináciu troch typov pohybov:

1. Vojenské nasadenia – veľké skupiny vojakov, ich rodiny a závislé osoby sa sťahovali na veľké vzdialenosti.
2. Masový útek utečencov pred mongolským postupom (nepriamy, ale masívny dôsledok dobývania).
3. Zámerne riadené deportácie a presídľovanie po dobytí – to je priamy nástroj moci.

Konkrétne praktiky

- Deportácia špecialistov: Mongoli systematicky odvádzali remeselníkov, inžinierov, učencov a iných odborníkov z dobytých oblastí (Čína, Stredná Ázia, Perzia, Kaukaz, Európa) do iných častí ríše – najmä do Mongolska, na step alebo do strategických miest.
- Príklady: čínski remeselníci sa presúvali do Strednej Ázie a južnej Sibíri, Alani (z Kaukazu) do Číny, európski zajatci (vrátane „Nemcov“) do Turkestanu, kde ťažili zlato a vyrábali zbrane.
- Repopulácia zničených oblastí: Po masakroch a spustošení miest Mongoli často privádzali nových obyvateľov, aby územie znovu osídlili a hospodársky využili.
- Rozbitie odporu: Podobne ako Asýrčania alebo neskôr Osmani a Sovietsky zväz, Mongoli odvádzali elity a potenciálne nelojálne skupiny, aby znížili riziko povstaní.

Čingischán sám tieto praktiky začal používať už počas svojich výbojov (na začiatku 13. storočia). Jeho nástupcovia (Ögödej, Möngke, Hülegü a ďalší) ich ešte systematizovali. Mongolská ríša týmto spôsobom výrazne menila demografickú mapu Eurázie – niektoré etniká sa rozptýlili, iné sa zmiešali a v niektorých oblastiach sa menila etnická a kultúrna štruktúra.

2.1.3. Rímska ríša a kolónie veteránov

Rímska ríša systematicky usadzovala vyslúžilých vojakov (*coloniae veteranorum*) v dobytých provinciách. Po skončení služby dostávali legionári pozemok, ktorý bol pravidelne rozdelený (centuriácia). Kolónie mali rímske usporiadanie – ulice, fórum, chrámy – a fungovali podľa rímskeho práva.

Hlavné ciele:

- Kontrola územia – veteráni pôsobili ako lojálna posádka a odstrašovali pred povstaniami.
- Romanizácia – šíрили latinčinu, rímske zvyky, právo a kultúru medzi miestnym obyvateľstvom.
- Odmena vojakom – riešila problém desaťtisícov vojakov po vojne a znižovala politické riziko.
- Ekonomický prínos – veteráni obrábali pôdu a prispievali k rozvoju provincií.

Politiku výrazne rozvinuli Julius Caesar a najmä Augustus, ktorý založil desiatky kolónií v Galii, Hispánii, Afrike, na Balkáne a inde. Týmto spôsobom Rím upevňoval svoju moc, šíril svoju kultúru a vytváral vrstvu lojálnych občanov v provinciách.

2.1.4. Osmanská ríša (sürgün)

Osmani od 14. storočia používali sürgün – nútené alebo riadené presídľovanie. Po dobytí nových území (najmä na Balkáne) presúvali lojálnych moslimov z Anatólie, aby upevnili kontrolu, a naopak odvádzali potenciálne nepriateľské skupiny.

Po páde Konštantínopolu (1453) Mehmed II. systematicky dopĺňal obyvateľstvo mesta. V 19. storočí osmanská vláda usadzovala moslimských utečencov (Čerkesov, Tatarov, Balkáncov) v strategických pohraničných oblastiach a na miestach s nemoslimskou majoritou, aby posilnila demografickú a vojenskú kontrolu.

2.1.5. Čínske dynastie (najmä Qing)

Čínske dynastie dlhodobo využívali migráciu Chanov (Han) do pohraničných oblastí ako nástroj na upevnenie kontroly.

Qing dynastia (1644–1912) to robila systematicky:

Po dobytí Sin-ťiang (18. storočie) podporovala usadzovanie Chanov a Chuejov (Hui) najmä v severnej časti (Džungaria), zatiaľ čo na juhu (Tarimská panva) boli obmedzenia. Cieľom bolo posilniť vojenskú a administratívnu kontrolu, vyplniť vyludnené oblasti po vojnách a zmeniť demografickú rovnováhu.

Podobne prebiehala migrácia Chanov do Vnútorného Mongolska a neskôr aj do Tibetu. Qing vláda niekedy migráciu obmedzovala (napr. v Mandžusku), inokedy ju aktívne podporovala, keď to bolo výhodné pre stabilitu hraníc.

Staršie dynastie (Qin, Han a ďalšie) už skôr presúvali roľníkov, vojakov a trestaných do novo dobytých juhozápadných a severných oblastí, aby tam zakladali poľnohospodárske kolónie a šíрили čínsku správu a kultúru.

Táto politika pokračuje aj v modernej Číne (najmä po roku 1949) formou podpory migrácie Chanov do Sin-ťiang, Tibetu a Vnútorného Mongolska.

2.2. Moderné obdobie

2.2.1. Britská ríša

Britská ríša presúvala indických robotníkov (indentured labour) na Fidži, do Ugandy, do Guyany, na Mauríciu a na iné miesta. Vytvárala tým etnické vrstvy, ktoré uľahčovali koloniálnu správu a bránili jednotnému odporu pôvodného obyvateľstva. Podobné praktiky používali aj iné koloniálne ríše (osadnícka kolonizácia v Amerike, Austrálii a Južnej Afrike).

Britská ríša – systém indentúry (zmluvných robotníkov)

Po zrušení otroctva (1833–1834) čelili plantáže v Karibiku, Afrike a Tichomorí nedostatku pracovnej sily. Británia preto v rokoch 1834–1917 presunula viac ako 1,3 milióna indických robotníkov (indentured labourers / girmitiyas) do kolónií:

- Fidži – približne 60 500 Indov (1879–1916)
- Guyana (Britská Guayana) – približne 239 000
- Trinidad – približne 144 000
- Maurícius, Natal (Južná Afrika), Jamajka a ďalšie

Robotníci podpisovali zmluvy na 5–10 rokov. Mnohí zostali natrvalo. Výsledkom bolo vytvorenie veľkých indických komunít, ktoré zmenili demografiu týchto území. Na Fidži a v Guyane sa Indovia stali významnou alebo dokonca najväčšou etnickou skupinou.

Tento systém mal aj politický rozmer: vytváral etnické vrstvy medzi pôvodným obyvateľstvom, bývalými africkými otrokmi a novými indickými pracovníkmi. Tým sa uľahčovala koloniálna správa podľa princípu „rozdeľuj a panuj“ – bránilo sa jednotnému odporu.

2.2.2. Francúzsko a holandská ríša

Francúzi po zrušení otroctva dovážali indických a čínskych „coolies“ na Réunion, Guadeloupe a Martinik. V Alžírsku podporovali európske osídľovanie (kolonizáciu), čím menili demografiu a upevňovali francúzsku kontrolu.

Holandania dovážali indických a javánskych robotníkov do Surinamu a na plantáže v Indonézii.

2.2.3. Cárske Rusko a Sovietsky zväz

Rusko dlhodobo podporovalo osídľovanie ruských osád na pobaltských územiach, v Kaukaze a v Strednej Ázii. Stalin systematicky deportoval celé národy (Čečencov, Ingušov, Krymských Tatárov, Volžských Nemcov, Kalmykov, Karčajov, Kórejčanov a ďalších) do strednej Ázie a na Sibír. Cieľom bolo zlomiť ich schopnosť odporu, odstrániť ich z pohraničia a rusifikovať územie. Súčasne prebiehala kolonizácia lojálnymi skupinami.

2.2.4. Nacistické Nemecko

Plány Generalplan Ost a politika Heim ins Reich kombinovali vyhladzovanie, deportácie a osídľovanie Nemcami vo východnej Európe s cieľom germanizácie.

2.2.5. Moderná Čína

Od cisárskych čias, a najmä po roku 1949, systematicky podporuje migráciu Chanov do Sin-ťiang, Tibetu a Vnútrotného Mongolska. Cieľom je zmeniť demografickú rovnováhu v prospech centrálnej vlády a oslabiť riziká separatizmu.

3. Súčasnosť

3.1. Nemecko – tureckí gastarbeiteri (už od 1960. rokov)

Západné Nemecko začalo systematicky naberať zahraničných pracovníkov už v 50. a 60. rokoch.

V roku 1961 podpísalo bilaterálnu dohodu s Tureckom o náboře gastarbeiterov (hostujúcich pracovníkov). Do roku 1973 (keď prišiel Anwerbestopp – zákaz ďalšieho náboru) prišlo do Nemecka približne 867 000 tureckých pracovníkov.

Pôvodne to malo byť dočasné, no po zastavení náboru pokračovalo rodinné zjednocovanie, takže sa z dočasnej pracovnej migrácie stala trvalá. Turecká komunita sa stala najväčšou imigrantskou skupinou v Nemecku. Táto politika bola ekonomicky motivovaná (nedostatok pracovnej sily počas Wirtschaftswunderu), ale dlhodobo výrazne zmenila demografiu.

3.2. Švédsko

Švédsko malo po 2. svetovej vojne pracovnú migráciu (najmä zo severských krajín a neskôr z Juhoslávie, Grécka atď.). Od 70. rokov sa orientovalo viac na utečencov a rodinné zjednocovanie.

Od 70. a 80. rokov mala relatívne štedrú azylovú politiku a oficiálne prijala multikultúrny model. Počet azylantov a imigrantov postupne rástol už pred rokom 2015. Až po masívnom príleve v roku 2015 (viac ako 160 000 žiadostí) Švédsko výrazne sprísnilo pravidlá.

3.3. Francúzsko

Francúzsko malo po vojne a najmä po dekolonizácii silnú migráciu z Maghrebu (Alžírsko, Maroko, Tunisko).

Alžírčania mali po nezávislosti (1962) spočiatku relatívne voľný pohyb. V roku 1968 bol podpísaný franco-alžírsky dohovor, ktorý upravoval pobyt a pracovné podmienky Alžírčanov. Pracovná migrácia bola v 70. rokoch zastavená (podobne ako v Nemecku), ale pokračovalo rodinné zjednocovanie. Výsledkom sú veľké maghrebské komunity, ktoré sa formovali desaťročia pred rokom 2015.

3.4. Taliansko

Taliansko sa stalo imigračnou krajinou neskôr – hlavne od 80. a 90. rokov. Predtým to bola klasická emigračná krajina.

Prvé systematickejšie zákony prišli v 80. a 90. rokoch (zákon Foschi 1986, Martelli 1990, Turco-Napolitano 1998). Migrácia prichádzala najmä z severnej Afriky, Albánska a východnej Európy a neskôr aj z iných regiónov. Taliansko malo opakované regularizácie nelegálnych migrantov a postupne rastúce čísla už pred veľkou migračnou vlnou po rokoch 2011/2015.

3.5. Spojené kráľovstvo

UK od konca 90. rokov a najmä po rozšírení EÚ v roku 2004 a počas následných vlád (labour aj konzervatívnych) prebiehala vysoká čistá migrácia. Počet obyvateľov narodených mimo UK výrazne stúpol. Imigrácia sa stala jednou z hlavných príčin Brexitu (2016), keď časť voličov odmietla ďalšie nekontrolované toky migrantov. Aj po Brexite však čistá migrácia zostala vysoká, čo ukazuje, že politické rozhodnutia o migračnej politike často pretrvávajú napriek deklarovaným sľubom o kontrole.

3.6. EÚ a Nemecko za Angely Merkelovej

V lete 2015 nemecká kancelárka Angela Merkelová vyhlásila politiku „Wir schaffen das“ a fakticky pozastavila uplatňovanie dublinských pravidiel. Nemecko a ďalšie krajiny EÚ prijali státisíce až milióny žiadateľov o azyl a migrantov v relatívne krátkom čase. Táto politika bola zdôvodňovaná humanitárnymi dôvodmi a nemožnosťou zatvoriť hranice, no viedla k trvalej demografickej zmene v mnohých mestách a regiónoch. Verejná mienka v Nemecku aj v iných krajinách EÚ bola často kritická, čo sa odrazilo v raste protiimigračných strán. Politika bola rozhodnutím vládnych elít, ktoré ju presadili napriek varovaniam a odporu časti spoločnosti.

3.7. Externé využitie – hybridná vojna a nátlak

Štáty ako Bielorusko (s podporou Ruska), Turecko, Líbya či Maroko opakovane využívajú migráciu ako nástroj nátlaku na EÚ.

- V roku 2021 Bielorusko systematicky privádzalo migrantov z Blízkeho východu a Afriky, poskytovalo im víza, dopravu a vybavenie a tlačilo ich na hranice Poľska, Litvy a Lotyšska. Cieľom bolo potrestať EÚ za sankcie, vyvolať chaos, polarizáciu a získať ústupky.
- Podobné taktiky používalo Turecko (2015–2016 a 2020) a hrozí nimi aj iné režimy.
- Expertka Kelly Greenhill a európske inštitúcie to označujú za „weaponized“ alebo „instrumentalized migration“ – teda za súčasť hybridnej vojny. Migranti sú v tomto prípade nástrojom, nie cieľom.

Toto priamo slúži na oslabovanie súdržnosti, vyčerpávanie zdrojov a politický nátlak – teda na kontrolu a oslabovanie oponenta.

4. Dopad migrácie v západnej Európe – strach, napätie a vzbury

V západnej Európe (Nemecko, Francúzsko, Švédsko, Holandsko, Spojené kráľovstvo, Taliansko a ďalšie) sa vysoká migrácia za posledné desaťročia prejavila rastúcim napätím, zmenou volebného správania a otvoreným odporom časti obyvateľstva.

4.1. Verejný strach a zmena nálad

Prieskumy (YouGov, Gallup a iné) ukazujú, že veľká časť obyvateľov západnej Európy považuje úroveň migrácie za príliš vysokú. Mnohí veria, že nelegálna migrácia prevažuje nad legálnou a podporujú scenáre, ktoré zahŕňajú zastavenie ďalších príchodov a aj deportáciu časti nedávno príchodiacich.

Obavy sa týkajú najmä:

- bezpečnosti a kriminality,
- tlaku na bývanie a sociálny systém,
- kultúrnych a náboženských zmien,
- straty kontroly nad hranicami.

V Spojenom kráľovstve je migrácia často uvádzaná ako jeden z najväčších národných problémov. Podobné nálady sú výrazné vo Francúzsku, Nemecku, Taliansku a Holandsku.

4.2. Kriminalita a štatistiky

Oficiálne štatistiky v niekoľkých krajinách ukazujú nadmerné zastúpenie cudzincov alebo ľudí s migračným pôvodom medzi podozrivými z určitých trestných činov (najmä násilných a sexuálnych).

- V Švédsku majú osoby narodené v zahraničí a osoby druhej generácie vyššiu mieru registrácie ako podozriví (približne 2–3× v porovnaní s domorodým obyvateľstvom podľa starších správ BRÅ).
- V Nemecku tvoria cudzinci výrazne vyšší podiel podozrivých než je ich podiel v populácii.
- Podobné disproporcie sa vyskytujú v Holandsku, Dánsku, Rakúsku a Belgicku.

Tieto čísla sa často vysvetľujú aj vekovou štruktúrou, socioekonomickými faktormi a koncentráciou v určitých štvrtiach, no vo verejnej debate výrazne prispievajú k šíreniu strachu.

4.3. Paralelné spoločnosti a nepokoje

V niektorých mestách vznikli oblasti s vysokou koncentráciou migrantov, kde je integrácia slabšia, nezamestnanosť vyššia a napätie s políciou vyššie.

- Vo Francúzsku sa opakujú nepokoje (napr. v roku 2023 po smrti mladíka Nahela Merzouka).
- V Švédsku sa hovorí o „zraniteľných oblastiach“ a gangovej kriminalite.
- V Spojenom kráľovstve sa v lete 2024 a 2025 odohrali protiimigračné nepokoje a protesty pred hotelmi s azylantmi; niektoré prešli do násilia.

Tieto udalosti posilňujú pocit, že štát stráca kontrolu nad časťami územia a spoločnosti.

4.4. Politická reakcia – vzostup protiimigračných strán

Najviditeľnejším dôsledkom je dramatický rast strán, ktoré kritizujú súčasnú migračnú politiku:

- Nemecko – AfD sa stala jednou z najsilnejších strán.
- Francúzsko – Národné zhromaždenie (National Rally) je dlhodobo na čele alebo blízko čela prieskumov.
- Švédsko – Sweden Democrats sa stali kľúčovou silou a ovplyvňujú vládu.
- Holandsko – PVV Geerta Wildersa.
- Taliansko – strany ako Lega a Fratelli d'Italia.
- Spojené kráľovstvo – Reform UK rastie na vlnách nespokojnosti s migráciou.

Tieto strany už nie sú okrajové – v niektorých krajinách sa podieľajú na tvorbe politiky alebo určujú agendu.

5. Nátlak EÚ na krajiny strednej a východnej EÚ

Súčasný postoj krajín strednej a východnej Európy (V4 a ďalšie) a tlaky zo strany EÚ

Krajiny strednej a východnej Európy – najmä Poľsko, Maďarsko, Česko, Slovensko (Visegrádska štvorka – V4), ale aj Bulharsko a ďalšie – dlhodobo odmietajú povinné prerozdeľovanie migrantov a kvóty.

5.1. Postoj týchto krajín

- Poľsko, Maďarsko, Česko, Slovensko od roku 2015 dôsledne odmietajú povinné relokačné kvóty. Argumentujú ochranou suverenity, bezpečnosti a kultúrnej identity tým, že riešením je ochrana vonkajších hraníc EÚ, nie povinné prijímanie.
- Maďarsko postavilo plot na južnej hranici a odmieta uplatňovať niektoré časti azylových pravidiel EÚ.
- Slovensko a Maďarsko otvorene odmietajú aj solidárny mechanizmus nového Migračného paktu EÚ (2024), ktorý zahŕňa buď prijatie migrantov alebo finančný príspevok (okolo 20 000 € za každého neprijatého).
- Poľsko je v niektorých obdobiach dočasne vyňaté z povinností kvôli tlaku na hranici s Bieloruskom a utečencom z Ukrajiny, no základný odmietavý postoj k povinným kvótam pretrváva.
- Verejná mienka v týchto krajinách je výrazne proti povinnému prijímaniu.

Vnucovanie nežiaducej migrácie je v priamom rozpore s princípom subsidiarity, ktorý hovorí, že EÚ koná len vtedy, ak ciele nemožno lepšie dosiahnuť na úrovni členských štátov, na ktorom mala pôvodne stáť podľa:

- Maastrichtskej zmluvy (1992) – článok 3b Zmluvy o ES
- Zmluvy o Európskej únii (TEU) – článok 5 ods. 3 TEU
- Lisabonskej zmluvy (2007)

Viac: [Sloboda v EÚ stojí na princípe subsidiarity](#)

5.2. Tlaky a nástroje zo strany EÚ

EÚ voči týmto krajinám používa niekoľko foriem nátlaku:

5.2.1. Súdne konania a pokuty

Európsky súdny dvor (ESD) uložil Maďarsku v roku 2024 jednorazovú pokutu vo výške 200 miliónov € a denné penále vo výške 1 milión € za neplnenie azylových pravidiel. Suma už prekročila miliardu eur a EÚ ju odpočítava z platieb pre Maďarsko.

5.2.2. Podmieňovanie eurofondov

Mechanizmus podmienenosti (rule of law conditionality) a ďalšie nástroje umožňujú zadržiavať kohezné fondy, recovery fondy a iné prostriedky. Maďarsko a skôr aj Poľsko čelili zmrazeniu miliárd eur. Uvoľnenie fondov býva viazané na reformy, ktoré často zahŕňajú aj súlad s migračnou politikou EÚ.

5.2.3. Migračný pakt EÚ (2024)

Zavádza povinný solidárny mechanizmus. Krajiny, ktoré odmietnu prijímať migrantov, majú platiť finančný príspevok. V4 krajiny to vnímajú ako skrytú formu povinných kvót a nátlaku.

5.2.4. Politický a mediálny tlak

Označovanie týchto krajín za „nesolidárne“ a vyhrážanie sa ďalšími sankciami.

Krajiny strednej a východnej Európy odmietajú, aby im EÚ vnucovala migráciu prostredníctvom povinných kvót. EÚ na ne tlačí súdnymi pokutami, zadržiavaním fondov a novými pravidlami solidárneho mechanizmu. Tieto krajiny to vnímajú ako snahu o vynútenie demografickej a politickej zmeny proti vôli svojich občanov a vlád.

6. Záver

Využívanie migrácie na upevnenie moci nie je výnimkou, ale opakujúcim sa vzorcom v dejinách. Od Asýrčanov cez Mongolov, Osmanov, koloniálne ríše až po totalitné režimy 20. storočia a súčasné hybridné taktiky - štáty opakovane menili demografiu, rozbíjali odpor a vytvárali nové lojálne štruktúry. Metódy sa menia (od masových deportácií po stimuláciu tokov a podporu osídľovania), princíp však zostáva rovnaký: kontrola nad ľuďmi a územím prostredníctvom zmeny zloženia obyvateľstva.

Možné dôvody podpory migrácie zo strany kapitalistickej oligarchie

6.1. Rozdel a panuj

Pravdepodobným cieľom vládnucej oligarchie je rozbiť všetky sociálne väzby, ktoré sú prekážkou ovládania mäs, pretože každá sociálna väzba je potenciálnym rizikom. Delenie spoločnosti zášlo tak ďaleko, že dokonca aj katolícka cirkev (ktorá bola cez tisíc rokov výborným nástrojom na manipuláciu a poslušnosť davu) sa sama stala obeťou, lebo je prekážkou pri atomizácii spoločnosti.

Zámerom môže byť vytvorenie prostredia pre budúce občianske vojny medzi pôvodnými obyvateľmi na jednej strane a migrantmi spolu s podporovateľmi migrácií na druhej.

Migrácia sa používa ako polarizačná téma na mobilizáciu voličov – na jednej strane na strašenie, na druhej na morálne odsudzovanie a získavanie podpory. Obe strany politického spektra s ňou manipulujú, hoci rôznymi spôsobmi.

6.2. Ekonomické záujmy

6.2.1. Tlak na mzdy

Vyššia ponuka pracovnej sily znižuje vyjednávaciu silu domácich zamestnancov, spomaľuje rast miezd a oslabuje odbory.

Flexibilná a lacnejšia práca - migranti bez plnej znalosti práva, jazyka alebo bez občianstva sú ochotnejší prijať horšie podmienky, nadčasy a nižšie mzdy.

Lobing veľkých firiem - v USA napríklad poľnohospodárske, stavebné a technologické firmy dlhodobo lobujú za voľnejšiu migračnú politiku kvôli prístupu k lacnej alebo špecializovanej pracovnej sile.

6.2.2. Obchod s nehnuteľnosťami

Časť kapitalistov profituje z nárastu cien nehnuteľností, vyšších ziskov pri obchode s nehnuteľnosťami a hypotékami a z vyšších nákladov na prenájom.

6.2.3. Rozbitie triednej solidarity

Etnicky a jazykovo rôznorodá pracovná sila sa ťažšie organizuje; rozdielne záujmy a nedôvera medzi skupinami bránia jednotnému odporu voči zamestnávateľom.

6.2.4. Demografické doplnenie pracovnej sily

V starnúcich ekonomikách migrácia rieši nedostatok pracovnej sily bez toho, aby bolo potrebné zvyšovať mzdy alebo investovať do automatizácie.

6.2.5. Odvedenie pozornosti od triedneho vykorisťovania

Ak sa verejná debata sústreďí na migráciu/kultúru namiesto rozdelenia bohatstva, oligarchia unikne kritike vlastnej ekonomickej pozície.

6.2.6. Rozšírenie spotrebiteľského trhu

Viac ľudí = viac spotreby, nájomného, dopytu po tovaroch a službách, čo prospieva majiteľom kapitálu a nehnuteľností.

6.2.. Zisk prevádzачov, neziskových organizácií, a právnych firiem

Štruktúry spojené s azylovým systémom majú finančný záujem na pokračovaní tokov. Prevádzачské siete zarábajú miliardy. Tieto záujmy nie sú vždy priamo „politickou manipuláciou“, ale vytvárajú silné stimuly, ktoré ovplyvňujú politické rozhodovania.

6.3. Potlačenie pôvodnej kultúry

Masová migrácia mení etnické, náboženské a kultúrne zloženie spoločností.

Obetovanie pôvodnej kultúry je ukradnuté tým jej pôvodným členom, ktorí sa necítia byť jej súčasťou, a preto jej nie sú lojálni. V prípade krízy si bez problémov zdvihnú kufre a premiestnia sa inam...

Cieľom môže byť zrejme vytvorenie pseudokultúry konzumu.

Druhá generácia migrantov má v mnohých európskych krajinách odlišné volebné preferencie – často prejavuje silnejšiu podporu pseudolavicových a pro-migračných strán. Údajne „ľavicové“ strany sú však podporované globálnou kapitalistickou oligarchiou (vlastniacou bankovníctvo, priemysel, prírodné zdroje, médiá, sociálne siete ako aj AI), kým lokálna oligarchia je skôr proti migrácii.

To môže dlhodobo meniť politickú rovnováhu moci - nie násilím, ale zmenou voličskej základne. Niektorí politickí aktéri z toho môžu profitovať, aj keď to verejne nepriznávajú ako svoj hlavný cieľ.

6.4. Konšpirácia?

Nemáme síce dôkaz o jednom centrálnom, utajenom „pláne veľkej výmeny“ riadenom globálnou kapitalistickou oligarchiou v konšpiračnom zmysle.

Môžeme však vnímať súhrn rôznych záujmov (geopolitických, ekonomických, ideologických a politických), ktoré migráciu podporujú.

Metódy sú sofistikovanejšie a menej otvorene násilné ako za Čingischána alebo Hitlera, ale princíp zostáva rovnaký!

Majú ľudia, ktorí si nie sú schopní obhájiť svoje miesto pod slnkom – zem svojich predkov a svoju kultúru, morálne právo na existenciu...?